

Julia Romein

Villa Italia

1

Nee, niet weer, denkt Emilie vermoeid als haar telefoon voor de derde keer in korte tijd begint te trillen. Kan haar moeder dan echt niet begrijpen dat ze aan het werk is en niet de hele dag alleen maar voor háár klaar kan staan?

Ze haalt diep adem, zet zich schrap en neemt op.

‘Hoi mam, hoe is het?’ zegt ze zo luchtig mogelijk.

‘Lieverd, ja goed. Luister, morgenmiddag om vier uur kunnen we terecht in Antwerpen in het atelier, hij heeft ons ertussen kunnen zetten, is dat niet geweldig?’

‘Wacht even, waar? Welk atelier? Waar heb je het over?’

‘Van Fred, het atelier van Fred.’

Ze denkt snel en diep na maar het wil haar niet onmiddellijk te binnen schieten, hoewel ze weet dat het iets belangrijks is voor haar moeder.

‘Sorry mam, help me even, wie is ook weer Fred?’ Ze hoort haar moeder diep zuchten en moeite doen haar ergernis voor zich te houden.

‘Kind toch, Frederique Pignolle, hij maakt de jurken voor de bruidsmeisjes.’

Ze weet het weer, de bruiloft. Natuurlijk, hoe kan ze het vergeten, het gaat al een jaar over niets anders.

‘Och, natuurlijk!’ zegt ze zo nonchalant mogelijk. ‘We krijgen jurken in dezelfde kleur.’

‘Nou nee, we worden niet zo’n ordinaire, Amerikaanse familie waarin iedereen in dezelfde, goedkope jurk loopt te paraderen. Deze jurken zijn op maat gemaakt en zeker niet hetzelfde, maar als het goed is zie je wel dat ze bij elkaar horen.’

‘Ah oké, een soort serie dus.’

‘Schat toch, nee, zo mag je dat niet noemen. Jullie zullen onderdeel uitmaken van een groter geheel en dat zie je heel subtiel terug in de jurken, die ook weer zullen aansluiten bij de bruidsjurk zelf. Het wordt prachtig!’

Waarom lukt het haar niet blij te zijn, al is het maar voor haar moeder? Als zij zo gelukkig wordt van een reeks galajurken, waarom kan ze dan niet gewoon meegenieten? Emilie zucht diep in zichzelf en doet haar best wat enthousiasme op te wekken, al kan die hele verdomde bruiloft haar gestolen worden.

‘Ik snap het, mam, klinkt heel chic. Maar morgenmiddag in Antwerpen, dat gaat me niet lukken vrees ik.’

‘Het kan niet anders, Emilie, je moet er gewoon zijn.’ Haar moeders stem is ineens scherp en heel dwingend, dat is altijd het geval als ze haar zin niet krijgt.

‘Mam, ik heb een baan! Ik kan morgen niet zomaar vrij nemen, ik heb dan een presentatie voor een van onze grootste klanten.’

‘Dat moet je dan maar regelen, je bent toch belangrijk daar? Met al die mensen onder je is er vast wel iemand die dat van je kan overnemen.’

Voor ze kan reageren heeft haar moeder al opgehangen. Hoe vaak is dit al niet gebeurd... Het maakt haar woedend. Haar moeder begrijpt helemaal niets van een vrouw die wil werken terwijl dat niet nodig is, ze vindt het zelfs ongepast. Om nog maar te zwijgen van het feit dat Emilie niet getrouwd is, geen kinderen heeft en zich dus niet bezighoudt met wat in haar ogen de enig juiste levensinvulling is voor iemand met hun achternaam en zoveel geld, voor iemand van hun stand.

Als Emilie aan het eind van haar werkdag naar huis fietst is ze opgefokt en chagrijnig. Met veel moeite is het haar gelukt om haar collega zover te krijgen de presentatie van vrijdag over te nemen maar haar baas was bepaald not amused. Ergens

steekt het haar dat ze zo hard werkt en dan nog zoveel commentaar krijgt als er eens iets tussen komt. Oké, naar Antwerpen voor een jurk is misschien niet erg noodzakelijk in de ogen van haar collega's maar daar staat tegenover dat ze er altijd is. Ze is nooit ziek, ze gaat weinig en kort op vakantie en is altijd bereid werk over te nemen van collega's die uitvallen. Het steekt haar nog meer dat haar moeder in dat opzicht gelijk heeft: ze is daar belangrijk, ze zou dit moeten kunnen regelen zonder gezeik. Waarom lukt het dan niet? Waarom heeft ze altijd het gevoel dat ze meer moet doen? Dat ze nog beter moet zijn?

Als ze wat later de voordeur opendoet en de trap oploopt naar de huiskamer zakt het rotgevoel weg. Het ruikt heerlijk, Julie staat waarschijnlijk te koken en dan kan ze meestal mee-eten.

'Hé *darling*, wat zie jij eruit zeg! Rotdag gehad?' Julie kijkt even op van de pannen en lacht naar haar. Ze voelt zich direct wat beter.

'Ja, afschuwelijk, gezeik over jurken en Pieter-Jan die me de indruk geeft dat ik onverantwoordelijk ben.'

'Ja, dat weten we van die baas van jou, niks nieuws dus.'

Emilie zucht. 'Nee, niets nieuws.'

'Je weet dat je dingen kan veranderen, hè?'

Ze haalt haar schouders op, ze hebben dit gesprek al vaker gevoerd. Julie en Casper wrijven haar zo vaak in dat ze assertiever moet zijn en voor zichzelf moet opkomen. Meestal lacht ze om hun bezorgdheid maar de laatste tijd is ze zo moe en steeds vaker vraagt ze zich af of ze gelijk hebben.

'Wil je Casper even roepen, we kunnen eten.' Even later zitten ze met z'n drieën aan tafel. Julie schept het eten op en Casper schenkt wijn in. Hij is een kenner en expert in het vinden van goedkope, goede wijnen. Dat moet ook want hij is niet rijk genoeg voor de echte grand cru's.

'Hoe was jouw dag, Cas?' vraagt Julie na het toosten.

'Goed hoor, hard gewerkt, ik voel mijn rug.'

‘Heb je weer te zwaar getild?’

Casper gromt een beetje. ‘Het kan soms niet anders, die planken moeten toch naar de derde verdieping.’

‘Je weet dat je evengoed arbeidsongeschikt wordt als je zo doorgaat?’

Emilie moet lachen, Julie is een soort moederachtig type dat met een onderkoelde toon alle pijnpunten op tafel gooit. Niet dat ze eruitziet als een moeder, in elk geval niet als háár moeder. Ze heeft paars haar en kleren in alle kleuren van de regenboog. Als ze op haar fiets zit, die geel is met rode stippen en versierd is met bloemen, is ze net een levend kunstwerk en mensen kijken altijd naar haar als ze langsrijdt.

‘Jij hebt makkelijk praten,’ reageert Casper tussen twee hapen door. ‘Wat moet ik dan doen als ik een kast moet plaatsen op de derde verdieping? Dat hout sjouwt echt zichzelf niet naar boven.’

‘Het anders regelen, lieverd, over een jaar of tien – of eerder als je pech hebt – kun je het niet meer. Je kunt iemand inhuren om te helpen sjouwen of je klanten laten helpen.’

‘Iemand inhuren? Ik verdien nu al bijna niks.’

‘Doe de prijs omhoog, dat zeg ik zo vaak.’

‘Jaja, dat weet ik nu wel.’

‘Juul heeft gelijk, hoor,’ mengt Emilie zich in het gesprek. ‘Je moet meer vragen, het is gewoon een kwestie van durven.’

‘Ja hoor, moet jij zeggen. Jij bent precies hetzelfde, jij laat ook alles maar gebeuren.’

‘Ach, dat valt wel mee...’

‘Nee hoor, jij luistert naar iedereen behalve naar jezelf.’

Ze weet dat hij gelijk heeft en het machteloze gevoel overvalt haar weer. Haar vermoedheid helpt ook niet. ‘Ieder zijn ding, Cas. We hebben allemaal wel wat op te lossen in het leven, hoeft niet vandaag, hè.’

Casper lacht naar haar. ‘Klopt. En over oplossen gesproken, hoe staat het met jouw scharrel? Nog steeds binnenboord of heb je hem al vaarwelgezegd?’

Julie grinnikt. 'Ja, gisteravond laat heb ik hem eruit gezet, het was wel weer mooi geweest.'

'Onvoorstelbaar, hij was de knapste ooit, hoe kun je zo'n kerel laten gaan? Kun je hem niet naar mij doorverwijzen?'

'Weinig kans, volbloed hetero vrees ik.'

'Jammer.'

'Misschien iets voor Emilie dan?' Casper geeft haar een vette knipoog.

'Voor Emilie? Die is toch al bijna getrouwd met die rijke graaf van haar?'

'Baron, hij is een baron.'

'O sorry, in dat geval, sla je slag!'

Ze moeten alle drie lachen. Emilie is blij dat het gespreksonderwerp is veranderd ook al voelt ze zich niet helemaal comfortabel bij de relationele zaken. Ze weten allemaal heel goed dat haar vriend Adriaan niet erg in de smaak valt bij haar huisgenoten, de verschillen zijn te groot en ze vinden hem verwend en nogal saai. Eerlijk gezegd vindt Emilie dat zelf ook een beetje maar ze kiest ervoor om niet na te denken over haar liefdesleven. Gelukkig voelen Casper en Julie aan dat ze voorzichtig moeten zijn met dat onderwerp en laten ze het meestal rusten.

Op de momenten dat Emilie de moed heeft haar leven van een afstandje te bekijken, en dat gebeurt niet erg vaak, weet ze dat dit stuk gelukt is: ze is het gelukkigst in haar eigen huis met deze twee vrienden. Ze wonen al een paar jaar samen en zijn een soort familie geworden. Ze weet niet veel dingen zeker, maar wel dat ze zich dat niet zomaar laat afnemen. Hoe dwingend haar familie ook is, voorlopig trouwt ze niet met Adriaan.

'Toetjestijd!' roept Julie. 'Ik voelde al dat er chocola nodig zou zijn vandaag.' Ze loopt naar de koelkast en haalt er een grote bak met chocolademousse uit. De mousse is heerlijk, Julie kan waanzinnig goed koken, dat is ook wat ze het liefst doet. Ze verdient haar geld als vormgever maar koken is haar passie. In de loop van de jaren heeft ze Emilie de basisbeginselen van de Franse keuken bijgebracht. Ze koken soms samen in het

weekend. Emilie weet meer van de Italiaanse keuken, dat krijg je als je ouders een Italiaanse kok in dienst hebben.

Na het eten wast ze af met Casper, ze vindt het altijd zo'n gezellig moment dat ze na al die jaren nog steeds geen vaatwasser heeft gekocht. Julie gaat naar haar kamer om te werken, zoals vaak in de avond. Ze staat laat op, komt langzaam op gang en tegen de tijd dat ze echt wakker is gaat ze boodschappen doen en koken. Haar grafische werk doet ze meestal 's avonds en 's nachts. Casper en Emilie hebben een burgerlijker ritme, ze staan vroeg op en gaan op tijd slapen. Vreemd genoeg leidt het nooit tot irritatie of ruzies, ze zitten elkaar niet in de weg.

'Zie je Jonas nog weleens eigenlijk?' Emilie weet dat de vraag een beetje beladen is maar het is nu al een paar maanden uit dus het wordt tijd er eens iets over te zeggen.

'Nee.'

'Mis je hem?'

Casper knikt. 'Ik mis hem nog elke dag, het wil maar niet wennen. Het idee dat hij gewoon doorleeft met een ander is niet te verteren.' Hij zucht. 'Dat de liefde zoveel pijn kon doen had ik niet voor mogelijk gehouden, ik wilde echt oud worden met hem.'

Emilie vraagt zich voor de zoveelste keer af of ze eigenlijk wel weet wat liefde is, het verdriet dat Casper al maanden voelt komt haar zo vreemd voor.

'Ben jij weleens jaloers op Adriaan?'

'Jaloers? Je bedoelt als hij naar andere vrouwen kijkt of uitgaat met een vriendin?'

'Ja, ben je nooit bang dat hij vreemdgaat?'

'Ik hou me er niet mee bezig, misschien doet hij dat wel.'

'Serieus? Word je niet woedend bij het idee, of verdrietig?'

Emilie probeert het zich voor te stellen, ze heeft er gewoon geen gevoel bij. 'Ik geloof het niet. Vind je dat stom?'

'Stom is niet het woord, het is meer dat ik het niet goed begrijp.'

‘Ik ook niet, soms twijfel ik ook, we lijken meer vrienden dan geliefden.’

‘Weet je wel waarom je met hem samen bent?’

Emilie is even stil en denkt na. ‘Ik voel me op mijn gemak bij hem, ik voel me veilig.’

‘Ja, dat snap ik wel, denk je dat het genoeg is?’

‘Hm, het eerlijke antwoord? Nee, ik vrees eigenlijk dat het niet genoeg is.’

‘Maar het uitmaken doe je ook niet?’

‘Nee, daar moet ik niet aan denken, lijkt me verschrikkelijk. Het fijne aan Adriaan is dat hij de wereld kent waar ik vandaan kom. Zelf was ik al honderdduizend keer gek geworden van die mensen, maar door zijn relativiseringsvermogen verdraag ik ze nog.’

‘De vraag is of dat goed is, misschien moet je je er juist van losmaken.’

‘Ja, dat denk ik soms ook, ik ben alleen zo moe. Ik wil gewoon geen problemen, ik wil kunnen slapen en niet gestrest en gespannen zijn.’

‘Dat klinkt als een halve burn-out, Emi. Maar goed, daar hebben we het ook al vaker over gehad. Vroeg of laat moet je er toch iets mee.’

‘Ja, ik weet het.’

‘En eerlijk gezegd vind ik je ook te jong en te romantisch om zo door te hobbelen, het wordt tijd dat je wat dingen gaat oplossen. Zo, ik moet ervandoor, we hebben het er vast nog wel over.’ Hij geeft haar een zoen op haar wang. ‘Niet in de put zitten, hoor,’ roept hij nog.

Emilie zet koffie en neemt een mok mee naar haar kamers boven. Ze heeft een kleine slaapkamer waar net een tweepersoonsbed in past. De woonkamer is groter maar toch nog klein, een hok zoals haar moeder graag zegt. Er staat een lekkere bank waar je met gemak languit op kunt liggen en er zijn openslaande deuren naar een groot dakterras. Toen ze het huis

jaren geleden ging bekijken wist ze meteen dat ze het wilde hebben en met haar vaste contract kon ze net de hypotheek betalen. Dat zou nu compleet onmogelijk zijn geweest. Omdat Julie en Casper huur aan haar betalen, heeft ze al een deel kunnen aflossen en daar is ze erg trots op. Het geeft een goed gevoel dat ze dit zelf doet, zonder afhankelijk te zijn van haar familie.

Ze ploft neer op de bank en zet de tv aan. Ze zapt wat heen en weer terwijl ze wat appjes stuurt en haar insta-account checkt. Het gesprek laat haar niet los en zit haar meer dwars dan ze wil toegeven. Moet ze het uitmaken met Adriaan? En dan? Wordt het leven dan beter? Moet ze weggaan? Haar baan opzeggen? Op avontuur gaan? Bij al die ideeën wordt ze alleen maar doodmoe, ze wil helemaal niks behalve in bed liggen.

2

Emilie loopt op haar veel te hoge hakken met een glas champagne naar de rand van het terras. Met wat moeite gaat ze op het stenen muurtje staan zodat ze beter kan zien hoe haar zus Marlena samen met haar kersverse echtgenoot de enorme, vijf verdiepingen tellende, lila bruidstaart aansnijdt. Ze wankelt een beetje op haar onstabiele schoenen maar vindt al snel de juiste manier om te staan. Ze strijkt haar jurk glad, die soepel en zacht om haar lichaam valt. Ze moet bekennen dat het bezoek aan Antwerpen, ondanks de stress die het opleverde, de moeite waard was. Ze voelt zich mooi en comfortabel in de jurk. Maar ze bewaart geen goede herinneringen aan die middag. Ze heeft haar moeder zelden zo vervelend meegemaakt als toen en van een ontspannen, gezellige paspartij was geen sprake.

‘Schuif eens op, zusje,’ klinkt het onder haar. En nog voor ze zich kan verplaatsen staat haar jongste zus Florentine naast haar en pakt haar arm vast. ‘Proost!’ zegt ze triomfantelijk. ‘Op de grootste poppenkast van de eeuw.’ En ze klinkt met haar glas tegen het hare.

‘Denk je dat het zo erg is?’ vraagt Emilie verbaasd.

‘Ja, dat denk ik, die kerel is een dweil.’

‘Ja, dat weet ik maar dan kan ze nog wel van hem houden.’

‘Ach, hou toch op! Kijk dan naar haar, dat heeft met liefde toch niks te maken?’ Emilie moet haar gelijk geven, haar oudste zus mag er dan prachtig uitzien in een weergaloze bruidsjurk, van een stralende verschijning is geen sprake.

‘Er is er hier maar één die echt gelukkig is vandaag...’ gaat

haar zusje verder, 'en die staat daar.' Ze wijst naar hun moeder, die links achter de bruid staat met een gelukzalige glimlach op haar gezicht. 'Dit is haar dag en verder van niemand.' Emilie doet er het zwijgen toe, ze weet dat het waar is en het maakt haar verdrietig en cynisch. Voor de zoveelste keer vraagt ze zich af waarom zij als enige last lijkt te hebben van deze vertoning. Florentine blijkt het allemaal nogal amusant te vinden, iets waar je maar beter hard om kunt lachen. Dat is ook precies wat ze doet, ze schatert het uit. 'Kom op Emi, neem het niet zo zwaar op allemaal, laten we er een wild feest van maken!' En ze wenkt naar de ober en pakt voor hen allebei een vol glas champagne. 'Op de echte liefde!' zegt ze dan toch ineens serieus en ze geeft haar een zoen op haar wang.

Emilie heeft in haar leven al heel veel van dit soort overdadige feesten bijgewoond maar ze moet toegeven dat haar moeder zichzelf overtroffen heeft. Het lijkt wel alsof de kroonprinses zelf hier trouwt. Vanaf het lage muurtje kan ze niet alleen de enorme bruidstaart en het bruidspaar zien maar ze heeft ook perfect zicht op de gasten, het terras en de prachtige Engelse tuinen die zich achter het landhuis van haar familie uitstrekken. Ze zijn altijd al heel mooi en indrukwekkend maar voor deze gelegenheid zijn ze omgetoverd in een paradijs. Overal staan bloemen, zowel in de aangeharkte bedden als in potten en vazen en de ene kleurcombinatie is nog prachtiger en uitbundiger dan de andere. De heggen en leibomen zijn in elegante vormen gesnoeid en de beelden en fonteinën zijn schoongeboend zodat het witte marmer je blinkend toelacht. De versieringen zijn zo kunstzinnig en verfijnd dat ze wel onderdeel lijken van de tuinen zelf en obers in smetteloos uniform paraderen met hun dienbladen champagne en hapjes over de paden. Emilie moet zuchten van al die schoonheid en perfectie, ze heeft in haar eigen geboortehuis soms de indruk dat ze in een film meespeelt.

Ze laat haar blik over de gasten gaan, hetzelfde verhaal, iedereen ziet er op-en-top uit. Ze ziet hoeden met bloemen en

kanten voiles, damesschoenen in alle kleuren met absurd hoge hakken en glitters, jurken die je de adem benemen, opgestoken haren en gestifte lippen, heren in prachtige, Italiaanse maatpakken, sommigen zelfs met ouderwetse hoed. Ze ziet schoonheid, elegantie, charme en oppervlakkigheid.

Een deel van de mensen kent ze van gezicht. In de loop van de jaren kwam ze tegen bij vergelijkbare gelegenheden maar sinds ze begonnen is met haar drukke baan als marketeer in Amsterdam is ze gestopt met het bezoeken van dit soort feesten. Ze voelt zich niet op haar gemak in deze wereld en hoewel ze de aantrekkingskracht begrijpt die ervan uit kan gaan, is ze zich steeds minder thuis gaan voelen en vertoont ze zich hier nog maar zelden. Het geeft haar een eenzaam gevoel, alsof ze geen onderdeel is van hun groep. Ze weet ook dat ze dat aan zichzelf te danken heeft, intuïtief sluit ze zich af.

Florentine is zich gaan mengen onder de gasten, ze heeft de grootste lol en Emilie benijdt haar een beetje om haar onbezorgde vrolijkheid. Ondertussen moet ze glimlachen door de manier waarop Florentine de vervelende, oude familieleden weet te omzeilen en subtiel maar trefzeker bij de knappe, onbezorgde jonge mensen terechtkomt. Ze hoort haar tot hier schateren en net als ze besluit haar achterna te gaan, voelt ze dat er iemand naar haar kijkt. Ze draait zich om en dan ziet ze hem ineens staan aan de rand van het terras: een jongen met zwart haar en donkere ogen met een glas champagne in zijn hand. Hij staart haar nadrukkelijk aan en heft zijn glas als hun blikken elkaar kruisen. De intensiteit van zijn blik overrompelt haar en na een paar seconden kijkt ze weg. Wie is die man? Ze heeft hem nooit eerder gezien. Zou het een vriend of bekende zijn van haar zus? Of van haar suffe zwager? Vreemd genoeg kan ze zich dat niet voorstellen, er is iets raars met hem aan de hand, hij is anders. Als ze hem weer zoekt met haar blik is hij verdwenen.

Het feest wordt met het uur vrolijker en uitbundiger en tegen de tijd dat de gasten aan tafel gaan zijn er al de nodige borrels

gedronken. Emilie ziet haar moeder zo trots als een pauw tussen de gasten lopen. Ze is een voorkomende, gezellige gastvrouw die tegen iedereen het goede weet te zeggen en onder tussen ook nog haar personeel aanstuurt. Het diner vindt buiten plaats op het terras dat grenst aan de balzaal op de begane grond, zodat er tussen de gangen door gedanst kan worden. De tafels zien er oogverblindend uit, met witte tafellakens vol kleurrijk porselein en wilde veldboeketjes in kleine vaasjes. Het doet haar een beetje denken aan een Italiaanse bruiloft in een pittoresk dorp op het platteland.

Uiteraard is er een tafelschikking en die is even voorspelbaar als ze zich had voorgesteld. Natuurlijk zit ze naast haar Adriaan en tegenover haar nicht en verder is ze omringd door oninteressante mensen. Ze speurt de tafels af op zoek naar de mysterieuze man die ze uit het oog is verloren maar ze kan hem zo snel niet vinden tussen al die gasten. De gedachte dat ze duizendmaal liever naast hem zou zitten dan naast haar eigen vriend, drukt ze maar snel weg. Gelukkig is de wijn heerlijk, ze drinkt er te veel van, ook uit verveling waarschijnlijk.

Tegen de tijd dat de eerste dans wordt aangekondigd, na alle speeches en andere plichtplegingen, staat ze een beetje onvast op haar benen. Adriaan is ervandoor gegaan, ze ziet hem nergens meer.

Ze ziet haar zus met haar echtgenoot door de zaal dansen, voor het eerst kan er een lachje vanaf. Emilie hoopt dat haar zus haar geluk kan vinden in het leven waar ze nu voor gekozen heeft. Een leven van sociale controle en etiquette waarin weinig plaats is voor wat je zelf belangrijk vindt. Ze weet dat haar zus niet naïef is, die weet heel goed wat ze aangaat en voelt zich er kennelijk goed bij.

De dansvloer begint vol te lopen en het wordt warm. Net als ze van plan is naar buiten te lopen staat hij voor haar. 'Mag ik deze dans van u?' Hij kijkt haar recht aan, doordringend zonder enige verlegenheid en neemt haar bij de arm. Zonder op antwoord te wachten, voert hij haar mee en zwiert ze met hem

rond in een wervelende Weense wals. Hij is een geweldige danser, hij leidt haar perfect tussen de drukte door en ze geeft zich over aan de muziek en het ritme zonder zich nog ergens zorgen over te maken. Wie is die man toch, schiet het door haar heen. Als de muziek stopt weet ze even niet wat ze moet doen, maar hij houdt haar gewoon vast en danst ook de volgende wals met haar. En daarna een tango en dan een gewone foxtrot.

‘Je bent de zus van de bruid of niet?’ vraagt hij na een hele tijd.

‘Ja, hoe weet je dat?’ antwoordt ze verlegen.

‘Je jurk, ik zie het aan je jurk.’

‘O ja, natuurlijk, ze zijn hetzelfde.’

‘Dat zou ik niet willen zeggen, het lijkt er meer op dat ze bij elkaar horen op een subtiële manier.’ Ze is verbaasd, hoezo ziet hij dat?!

‘Zit je in de mode of zo?’ vraagt ze dan iets zakelijker.

‘Nee, het komt door mijn zus en mijn moeder, die vinden zulke dingen belangrijk.’

‘Ah oké, en jij?’

‘Of ik het belangrijk vind bedoel je?’

‘Ja?’

‘Nee, het heeft niet mijn interesse eerlijk gezegd.’

‘O, wat heeft dan je interesse?’

‘Jij, jij hebt mijn interesse.’ Emilie krijgt er een kleur van en weet even niet wat ze moet zeggen. Het voordeel van dansen is dat je niet steeds iets hoeft te zeggen.

‘Je bent anders.’

‘Anders? Hoe bedoel je?’

‘Gewoon, je weet wel, anders.’ Emilie weet het wel en niet, kun je aan iemand zien dat hij anders is? Anders dan alle anderen hier? Ze is ervan in de war maar ze voelt precies wat hij bedoelt. Op dat moment ziet ze haar moeder vanuit een ooghoek naar haar wenken, het laatste waar ze nu op zit te wachten.

‘O nee, mijn moeder, wat moet die nou weer?’ zucht ze hard-

op. Maar voor hun dans verstoord kan worden leidt hij haar precies de andere kant op. Ze voelt dat er iets verandert in zijn houding, hij lijkt ineens gespannen. 'Gaat het wel?' fluistert ze in zijn oor.

Hij knikt en kijkt haar dan weer heel intens aan terwijl hij verder danst. 'Luister! Ik moet zo gaan.'

Ze kijkt hem verschrikt aan. 'Hoezo? Waarom moet je weg?'

Hij heeft haar inmiddels meegevoerd naar de grote hal van het huis, waar ze nu onder de enorme kroonluchter staan waar honderd echte kaarsen in branden. 'Het spijt me echt maar ik moet weg!'

Ze wil hem tegenhouden, nog uren met hem praten en meer, maar hij maakt zich los en wil al weglopen. 'Niet weggaan!' zegt ze stellig en ze pakt zijn hand vast. Maar hij maakt zich los en rent weg, de tuin in, waar het donker hem meteen opslokt.

Emilie blijft verbaasd staan, in de war en niet tot actie in staat.

'Emilie! Wie was dat?' Het is haar moeder, ze staat voor haar en trekt aan haar arm. 'Hoor je me, Emi?' Langzaam komt ze weer een beetje terug in de werkelijkheid, en ze hoort haar moeder vragen stellen. 'Wie was dat? Emilie, met wie danste je daarnet?'

'O mam, hoi. Weet ik niet, geen idee wie hij is, zijn familie is bevriend met de Van Wely's,' verzint ze ter plekke.

'Echt? Och, wat gek, ik heb niemand zien staan op de gastenlijst die aan zijn verschijning zou kunnen voldoen. Was hij alleen?'

'Echt geen idee mam, maakt het iets uit?'

'Ik vind het wel prettig om mijn eigen gasten te kennen, ja. Waar is hij heen?'

'Weet ik niet, weg geloof ik.'

'Weg zonder afscheid te nemen en zich zelfs maar voor te stellen?' Haar moeder kijkt zeer afkeurend. 'Ze doen ook maar tegenwoordig,' mompelt ze meer tegen zichzelf dan tegen haar dochter. 'Brutaal, zeer brutaal.' Dan draait ze zich om en loopt de balzaal weer binnen.

Emilie is nog steeds in de war en ze voelt zich eenzamer dan aan het begin van de avond. Ze heeft het gevoel dat ze iemand ontmoet heeft die ze echt de moeite waard vindt om te leren kennen en dan is hij ineens verdwenen, ze weet niet eens hoe hij heet! Ze kan zichzelf wel voor de kop slaan dat ze niet achter hem aan gerend is, hoe vindt ze hem ooit terug?

Als de band begint te spelen verplaatst Emilie zich naar de dansvloer. Daar ziet ze Adriaan wild staan dansen met haar vroegere buurmeisje van een paar kilometer verderop. Verbaasd concludeert ze dat het er wel erg intiem aan toegaat, ze lijken allebei nogal dronken. Ze voelt zich er ongemakkelijk bij en loopt snel de grote hal weer in.

‘Emilie! Wat heb ik jou lang niet gesproken, hoe gaat het met je?’ Voor haar staat haar oudtante, de zus van haar grootvader en zo ongeveer de ergste persoon die ze kent. Stom, ze had beter moeten opletten, nu kan ze een gesprek moeilijk nog uit de weg gaan.

‘Tante Mira, wat leuk u te zien! Hoe gaat het met u?’

‘Met mij goed, kind, wel een dagje ouder, je weet hoe dat gaat.’

‘U ziet er nog prima uit, hoor,’ zegt ze gemeend, ‘zeker voor iemand die al zo ver in de tachtig is.’

‘Ik doe mijn best, ik doe mijn best. Maar hoe is het met jou? Nog steeds in Amsterdam aan het werk?’

‘Jazeker, ik heb het erg naar mijn zin daar.’

‘Nog steeds geen trouwplannen met Adriaan? Hij is een goede partij hoor...’ Daar zul je het gedonder hebben.

‘We hebben geen haast, tante, we werken allebei hard en hebben geen tijd voor trouwerijen.’

‘Jaja, dat heb je in deze tijd met die jonge mensen. Maar in jouw geval zou ik niet te lang wachten met het beginnen van een fatsoenlijk leven, je wilt tenslotte niet in de voetsporen van je grootmoeder treden...’

Het blijft haar verbazen, het is zo lang geleden allemaal, haar grootmoeder is al jaren dood! Hoe lang blijf je wrokkig over

iets wat er vroeger gebeurd is? Emilie hoort al heel haar leven haatdragende verhalen over haar grootmoeder en haar fatale misstap, ze wordt er doodziek van.

‘Ik leef heel fatsoenlijk, tante, wees maar niet bang.’ Zegt ze op geruststellende toon.

‘Een vrouw van dertig die nog niet getrouwd is kun je mijns inziens ternauwernood fatsoenlijk noemen, kind. Bovendien vind ik dat je op haar lijkt, daarom waarschuw ik je nog extra.’

Emilie verslikt zich bijna in de zoveelste slok champagne. ‘Echt?’ zegt ze recht uit haar hart, ‘Vindt u echt dat ik op haar lijkt? Op mijn grootmoeder? Op wat voor manier dan?’

Tante Mira lijkt zelf geschrokken van haar opmerking en moet er even over nadenken. ‘In de eerste plaats je uiterlijk, natuurlijk, die groene ogen en grote bos krullen heb je van haar.’

Emilie is verbaasd, er wordt zo weinig over dit onderwerp gesproken dat ze zelfs dat niet wist. ‘En wat nog meer dan?’ vraagt ze verder, want ze ziet dat haar oudtante nog niet klaar is.

‘Laat ik het zo zeggen,’ gaat tante Mira verder, ‘niet alles draait altijd om je eigen plezier, je dient ook aan de goede naam van je familie te denken.’

‘Denkt u dat ik mij alleen met mijn eigen plezier bezighoud?’ zegt Emilie zachtjes.

‘Dat klinkt wellicht wat cru maar ik geloof wel dat je de neiging hebt om je eigen geluk voorop te zetten, ja. Als je meer aan je familie zou denken zou je leven er nu heel anders uitzien. Je zou een voorbeeld aan je moeder moeten nemen!’

‘Aha, u bedoelt meer “ja en amen” zeggen en doen alsof?’ Emilie is ineens helemaal genezen van haar goede manieren, woedend wordt ze van dit soort praatjes en het laatste wat ze wil is een voorbeeld aan haar moeder nemen. ‘U bedoelt doen alsof ze een goed huwelijk heeft terwijl papa ligt te neuken met al die fatsoenlijke dames uit de betere kringen?’

‘Emilie! Schaam je om zo over je vader te praten!’

‘Hij mag het met iedereen doen als er maar niets over gezegd wordt, is dat wat u bedoelt met kiezen voor je familie? Terwijl mama ondertussen doet alsof ze gelukkig is? En daar moet ik een voorbeeld aan nemen? Ú zou zich moeten schamen!’ Alle opgebouwde spanning in aanloop naar de bruiloft lijkt er in één keer uit te komen.

‘U kunt de pot op met al die praatjes, en ik kan u nu alvast vertellen dat ik nooit zal trouwen met Adriaan, jullie zoeken het allemaal maar uit!’ En ze rent de trap op zonder nog ergens naar te luisteren, een verbijsterde oudtante achterlatend.

Op de gang van de eerste verdieping staat ze even uit te hingen. Het feest gaat ook hier door, maar in een rustiger tempo, er zitten mensen te praten op de verschillende banken en fauteuils. Emilie neemt ook maar meteen de trap naar de tweede verdieping, want ze heeft geen zin meer om met wie dan ook te praten. Ze mag haar oudtante dan de waarheid gezegd hebben, ze staat ervan te trillen op haar benen.